

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Pecinovsky_Josef-Hlad.pdb

PDB Name: Pecinovský Hlad
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.1.2009
Modification Date: 12.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
HLAD
www.pecinovsky.cz/josef

Nebyli jsme ještě ani ve dvou třetinách cesty k Oortovu oblaku, když začaly ty velké nepříjemnosti.

Jako dnes to vidím před sebou. William seděl za stolem a významně tloukl lžící do poctivého plastiku, protože kde by se taky v naší lodi vzal dřevěný nábytek. To, co přitom říkal, se nedá dost dobře napsat, protože když vynechám neslušné výrazy, musím konstatovat, že neřekl nic.

Věru, měl dobrý důvod být nespokojen, ale ta pseudodřevěná deska za nic nemohla, a palubní mozek, na nějž se William obořil za chvíli, rovněž ne. Byl jen první na ráně. Od samotného počátku letu sváděl William všechny nepříjemnosti, které nás potkaly, na palubní mozek, a tak tomu bylo i tentokrát.

"Tak se podívej, příteličku," tykal tomu elektronickému systému, rozlezlému svými čidly všude, kde jen to bylo aspoň trochu myslitelné, takže bylo zřejmé, že ho robot slyší, "tak se podívej, co s tebou udělám. Rozeberu tě na součástky, překousnu tě jako žízalu, rozčtvrtím tě jako hada, ale ještě předtím bych se rád dověděl, kde je ta kyselá okurka, kterou jsem si objednal."

Vskutku, na Williamově talíři chyběla kyselá okurka, která tam vedle smaženého řízku dle všech náležitostí daných jídelním lístkem patřila. Snad by celá záležitost vyzněla do ztracena, kdyby se při večeři situace neopakovala a Williamovi ještě víc nestoupl krevní tlak. Tentokrát se nedostávalo pro změnu zeleného hrášku.

Do toho přišel Robert se svou nezbytnou statistikou:

"Jste slepí jako červi, pánové," uvedl svůj stručný a věčný proslov. "Tragédie věci netkví v tom, že na talíři schází zelený hrášek. Skutečnost je taková, že dnešní porce jsou o dvacet procent menší než předpokládá stravovací norma." Slyšel jsem poprvé o tom, že bychom měli nějaké stravovací normy, ale asi to tak bylo.

Než stačil William vykypět a vzápětí vybuchnout, Robert jej usadil věcnou poznámkou:

"Tento jev se projevuje přesně jedenáctý den."

"Co tím chceš říct?" slabikoval pomalu William a úplně zapomněl na to, že mu na talíři stydne biftek.

"Tím chci říct tolik, že už jedenáctý den se snižují všechny porce. Pokud bude tento trend pokračovat, přesně za čtyřiačtyřicet dní od tohoto okamžiku budou porce nulové. Pan William si bude muset utáhnout opasek."

Nemíním opakovat slova, kterých William použil.

"Ty máš na starosti kuchyni," osopil se na Roberta. "Ty tedy neseš odpovědnost za to, že vyhladovíme dřív, než doletíme na půl cesty. A to máme podle tebe na zpáteční cestě hryzat tyhlety kožené řemeny?"

Robert pokrčil rameny.

"Nevím, neznám natolik schopnosti tvých vnitřností. Nechtěl jsem vás, pánové, touto otázkou znepokojovat, ale věc dospěla do stadia, kdy se tímto problémem budeme muset vážně zabývat."

"Co na to říká ten debil palubní mozek?" kypěl William.

"Umí jen jednu větu," odpověděl Robert a vzápětí nám suchý odlidštěný hlas robota přednesl vše, co o této záležitosti byl schopen sdělit:

"Nedostatek surovin."

"Pi-to-most," slabikoval William a večeře, která jej před chvílí málem přivedla na úroveň slintajících Pavlovových psů, zůstala opuštěna.

Jeho prsty rozehrály chorál na klávesnici terminálu. Obrazovky se hemžily daty, sténaly pod přívaly pestrobarevných grafů, tonuly pod gigabyty informací, pohasínaly pod přívalem čísel a v jednu chvíli se mi zdálo, že palubní mozek zasténal.

"V tuto chvíli schází v regeneračním cyklu potravin přesně pětáctýřicet kilogramů organické hmoty," dospěl William po dvou hodinách experimentů k závěru, který mohl zjistit jednoduchým stiskem klávesy F10. Řekl jsem mu to.

"To je mi jedno, ale tak mi vysvětlí, kde těch pětáctýřicet kilo je!" tloukl pěstí do stolu, až studený biftek několikrát poskočil.

"Půl kila je tady," namítl Robert a ukázal na talíř.

"To taky vzal šlak," řekl William a vyhodil zjevně již nechutný biftek do kultivátoru. Tam ostatně přicházely všechny odpady, a to nejen od kuchyňského stolu, ale i z našich organismů. Ve skutečnosti nepřetržitě cirkulovalo regeneračním systémem, to jest kultivátory, kuchyňskou linkou, jídelnou, našimi těly a odpadovým systémem, zhruba dvě stě kilogramů biomasy. Vzhledem k tomu, že mnozí lidé mají odpor k potravinám zpracovaným nejkratší cestou

přímo z odpadů, je do regeneračního procesu vloženo několik mezistupňů, které celý proces sice prodlužují, ale naproti tomu si nikdo už nemusí překládaná jídla hnusit. Ostatně je skutečností, že matka příroda si počíná přesně stejně a nikoho při pohledu na bohatě prostřený stůl ani nenapadne lámat si hlavu tím, kudy vlastně molekuly předkládaných potravin prošly a jakému biologickému procesu se musely podrobit.

Skutečností bylo, že nám chybělo pětadvacet kilo a s tím se muselo něco udělat.

Rozebrali jsme kultivátor na součástky a zase jej složili.

Rozebrali jsme regenerační linku na součástky a zase ji složili.

Jediným důsledkem této akce bylo, že jsme dva dny byli téměř o hladu.

Třetí den, když jsme dostali porce stejně chabé jako předtím, jsme se pustili do toho, do čeho se nikomu nechtělo, tedy do odpadového systému. Ani tam jsme nenašli jedinou záradu.

Pokud chybějící potraviny nepronikly stěnou lodi do kosmického prostoru...

"Tam, podívejte se, tam," ukázala Williamova ruka na jedinou ozdobu jídelny, vzrostlý fikus. "Tahle zatracená kytka.

Roste, kyne, přibývá. Z čeho myslíte, že roste?"

Jen tak tak jsme mu zabránili v destrukci rostliny. Chtěl ji rozlámat na kusy a naházet do kultivátoru. Pak pochopil, že fikus neváží víc než půl kila a když mu dáme šanci přežít do konce výpravy, přibude tak maximálně o dvacet deka.

"Jo, pitomou rostlinu, to zachránit dokážete," protestoval při hubené večeři William, "a my si pokojně můžeme chycnout hladu." Vylízl talíř způsobem jemu vlastním a povolil si kalhoty.

"A co zvířata v laboratoři, ta přece taky něco sežerou!" prskal William.

"Zachovej klid, máme tam jen deset mražených křečků, kteří v tomto stavu jistě zkonzumují tuny potravin."

William neuvěřil, dokud neprošmejdil laboratoř skrz naskrz. Pak se sklonil nad panelem hlavního počítače:

"Tak se podívej, ty zmetku," oslovil nevinný stroj. "Za všechno můžeš ty. Celý proces regenerace řídíš od první do poslední minuty a zodpovídáš za to, co se stane s každou bílkovinou nebo vitamínem. Ty za to můžeš a nikdo jiný."

Podíval se na nás. "Je to jednoduché. Potraviny jsou organické látky, složené v principu z jednoduchých prvků. Není problémem přeměnit všechny uhlík na oxid uhličitý a vypustit jej tady do atmosféry. Vsadím se, že z našich klobásek a ústřic je teď hloupý netečný nedýchatelný plyn. Naše zásoby máme teď v atmosféře v podobě oxidu uhličitého a vody."

Trvalo dva dny, než jsme prověřili, že i když by něco na Williamově nápadu mohlo být, skutečnost je jiná.

"Tak do prdele!" zařval William, "Kdo nám to žrádlo sežral?"

A sklonil se k panelu palubního mozku, přesvědčen o tom, že šroubovákem něco zmůže.

Neměl to dělat, protože mu praskly kalhoty.

Chvilí jsem pozoroval jeho rozpaky a pak jsem se dal do smíchu.

"Nu, směj se lidskému neštěstí. Já jsem na pokraji smrti hladem a on neumí nic lepšího než..."

"Vylez na váhu," přerušil jsem ho.

"Co?" vytřeštil na mne své oči z buclaté tváře.

"Vylez na váhu, abychom viděli, kolik jsi přibral."

Ukázalo se, že William za těch sedm měsíců nabral osm kilo. S námi ostatními to nebylo o nic lepší. Když jsme to sečetli, zjistili jsme, že celkový přírůstek na váze je přesně čtyřicet čtyři a půl kila.

"Tak myslím, že jsme ty tvoje klobásky už našli, jsou v tom tvém panděru," šťouchl Robert Williama do kulatého břicha a ukázal na dveře posilovny. "Pánové, jestli každý z nás neshodí pět kilo, tak se už nikdy pořádně nenajíme," dodal.

Nu, co dodat. Lupiče jsme nenašli a tuhle epizodu jsme si nechali až do dnešního dne pro sebe. My jsme totiž byli první výpravou, která měla v lodi umělou gravitaci a nebylo třeba udržovat fyzickou kondici pravidelným cvičením. Já vím, v předpisech možná něco o pravidelné tělesné přípravě bylo, ale kdo by je četl.

Na Zemi jsme se vrátili snad jen o pár kilo těžší než při startu a toho si snad už nikdo nevšiml..